

GŁOS NARODU

WYD. PORANNE

PIĄTEK

28. MARCA 1919.

NR. 68. — R. XXVII.

CENA NR. 1. W KRAKOWIE

30 hal.,

Wydanie całodziennie na

50 hal., 32 fen.

CENY OGŁOSZEN

Przedpłata wynosi:

	W Krakowie	W innych miastach Polski	Za granicą
Miesięcznie	K 12.—	K 10.—	K 14.—
Kwartalnie	36.—	30.—	42.—
Półrocznie	72.—	60.—	84.—
Rocznie	144.—	120.—	168.—

Przy uiszczaniu prenumeraty w Krakowie należy wnieść kwotę 1 K. 50 hal. Zamawiać „Głos Narodu” można we wszystkich agencjach dzienników lub bezpośrednio w Administracji. — Wpłaty można uiszczać listami pieniężnymi, przekazami pocztowymi, przez Pocztową Kasę Oszczędności (Konto Nr 23593), przez Bank Krajowy i w Administracji Wydawnictwa.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, UL. SW. KRZYŻA 11. — DRUKARNIA UL. SW. TOMASZA 56. Telefon Redakcji Nr. 180. — Telefon Administracji i Drukarni Nr. 2344. — Listów niedostatecznie opłaconych nie przyjmuje się. — Prosimy o adresowanie wszystkich listów dotyczących przedpłaty i ogłoszeń do administracji wydawnictwa.

Zwyczajne (na wiersz rozp. lub jego części) K — 60

„układ nieliteracki” . . . — 70

Nadstawiane (za wiersz rozp.) . . . 2—

Nekrologi 2—

Komunikaty (po kronice) 8—

Paski (2 i 3 stroki) 30—

Załączniki, prospekty itp. dla prem. miejscow. i zamiejsc. za 100 egz. . . 2—

Duch Trzeciego Maja.

Ziemiaństwo polskie wszystkich trzech byłych zaborów zdeklarowało przed sejmem Rzeczypospolitej gotowość dobrowolnego odstąpienia po cenach przedwojennych obszaru półtora, względnie po przyłączeniu do Polski ziem wschodnich trzech milionów morgów gruntu zdolnego pod uprawę, celem rozparcelowania pomiędzy ludność bezrolną i małorolną. Tym aktem, uczynionym w następstwie jednomyślnie powziętej uchwały Zjazdu ziemian w Warszawie, wychodzi ziemiaństwo polskie samo naprzeciw nadejmującej ku nam dziejowej konieczności zreformowania stosunków agrarnych. Krok to, wysnuty z najświetniejszych, najbardziej zaszczytnych tradycji naszego narodu. Jego metrykę ideową odnajdziemy w ustawie Trzeciego Maja, którą szlacheckie społeczeństwo ówczesne dla dobra Rzeczypospolitej w sposób bezprzykładny w dziejach samo rozdarło kartę wyłączności swych stanowych przywilejów. O ile chodzi specjalnie o kwestię rolną, to bezpośredniego ogniska, poprzedzającego akt dzisiejszy, dostrzegamy się w owych licznych adresach z połowy XIX wieku, któremu najlepsze żywoty wśród polskiego ziemiaństwa domagały się od rządów rozbiorowych ustawowego zreformowania stosunków agrarnych na korzyść włóścian, a potem w historycznych obradach i pracach klemensowskich, toczących się pod dachem Andrzeja Zamoyńskiego, a potem w manifestie o uwłaszczeniu z 23 stycznia 1863, zadekretowanym przez sejm, który tylko dzięki poparciu „białych” z dworów ziemiańskich mógł zamienić się w rząd narodowy. Dziś już nie pewne tylko, nie najświetlejsze i przodujące kółła, lecz ogół ziemian wychodzi naprzeciw duchu czasu: wyłoniona na jeździe warszawskiej komisja, proponując państwu załatwienie kwestii agrarnej zapomocą olbrzymiej podaży ziemi pod parcelację, występuje w imieniu całej, solidarnej warstwy. Moralnego znaczenia tego kroku nie może umniejszyć taki zarzut, że dźwiała tu konieczność, mus. Dobrowolne wczesne ugięcie się przed koniecznością dziejową, to w rezultacie tylko dowód zrozumienia praw rządzących rozwojem. Że nie wszyscy spadkobiercy wyjątkowych uprawnień umieją wnieść się na stanowisko, dowodem choćby rola niemieckich junkrów, którzy do ostatka wytrwali w ślepej obronie swych przywilejów politycznych i socjalnych przywilejów.

Pod względem praktycznym oferta przedstawia znaczenie bardzo poważne i stwarza podstawę pod zupełne rozwiązanie zagadnienia bezrolnych i małorolnych. Półtora, względnie 3 miliony morgów ziemi, to warstwy pracy dla ogromnych mas. Ale do tego doliczają się rozległe majątki, jakie państwo przejęło po rządach zaborczych, więc dawne nasze dobra koronne i dobra donacyjne, które z natury rzeczy przedewszystkiem pójść pod parcelację. Poza to państwowy urząd parcelacyjny nabywał stale ziemię z wolnej ręki, co również uczyni poważną pozycję. Można przewidywać, że — biorąc za podstawę reformy obszary, zaofiarowane przez zjazd ziemiański — doszłoby państwo w krótkim czasie do rozparcelowania 5—6 milionami morgów dla rozdziału na przystępnych i dogodnych warunkach pomiędzy małorolną i bezrolną ludność. W danej chwili byłaby to ilość dostateczna dla zadowalniającego załatwienia palącej kwestii. Jeżeli zaś zważymy, że w Polsce, uwolnionej od więzów zależności, wyposażonej w bogactwa

ogromne i — w co nie wątpimy — własny dostęp do morza, rozwinie się przemysł, który chłonać będzie nadwyżkę ludności rolną, jak to dzieje się we wszystkich prawidłowo zbudowanych społeczeństwach, to przyjąć wolno, że kwestia agrarna, która w istocie jest tylko kwestią warsztatu pracy, byłaby w kraju naszym na długi przeciąg czasu rozwiązana. Uratowałoby się zaś przy tem załatwieniu podstawowe dobro życia: zasadę własności indywidualnej, a zapobiegłoby się niebezpieczeństwu obniżenia poziomu kultury rolniej, której warunkiem i dźwignią pozostaną jeszcze na długo, specjalnie u nas, większe gospodarstwa. — Zasada własności osobistej przemawia do naszego chłopca szczególnie żywo, należy mu tylko uprzytomnić niebezpieczeństwo precedensu, jakim byłoby wywłaszczenie wielkiego rolnika, niebezpieczeństwo wyposażania państwa w moc dowolnego przesuwania własności z jednych rąk do drugich. Ofiarą tego padłby dziś wielki gospodarz rolny, jutro kmięć, pojutrze może dzisiejszy prezydent do ziemiańskiej schody. Nawet tym bezpośrednio dziś zainteresowanym: bezrolnym i małorolnym, w których zmysł własności tkwi silnie, możnaby z powodzeniem wyjaśnić groźne skutki raz zastosowanego wywłaszczenia, a korzyść z parcelacji, jaka mogłaby być przeprowadzona na podstawie dobrowolnej, tak obfitej podaży ziemi przez dzisiejszych większych właścicieli. Niebezpieczeństwo drugie, niebezpieczeństwo upadku kultury rolniej i może katastrofy apokaliptycznej wskutek zniknięcia gospodarstw najbardziej uodolnionych do produkcji, przemówić powinno do wszystkich, zrozumiawszy być powinno jako niebezpieczeństwo w całym tego słowa znaczeniu narodowe. Projekt ziemiaństwa, przedłożony sejmowi Rzeczypospolitej, zaspokajając naturalny głód ziemi mas bezrolnych, uchyla jednocześnie ośmieszającą groźbę, jaką wraz z pospiesznym zbiorstwieniem większych warstw pracy na roli, zawieszali nad całokształtem naszego życia.

Najdalej w kulturze postępujące kraje zachodniej Europy, wobec których jesteśmy o sto lat w tyle: Francja, Belgia, Holandia, Anglia, Szwecja, Niemcy, mają wielkie gospodarstwa rolne mają jeszcze wciąż społeczną rację bytu. Nikt tam nie spieszy się do ideału — stumorgowego maximum. Ideal ten idzie ku najbliższemu zachodowi od półbarzynyńskiej Rosji, kraju najniższej stopy życiowej i najfatalistyczniejszych eksperymentów. Polska, która w rozwiązaniu swej kwestii agrarnej nie sięgnie do przymusu i do skrajnych pomysłów, a skorzysta z tej olbrzymiej podaży ziemi, jaką ziemiaństwo niesie masom bezrolnym, stanie tam samemu po stronie cywilizowanego zachodu, wzmacni tam swój kredyt polityczny, pogłębi przekonanie o swej zdolności do życia. Historyczna oferta agrarna, podpisana nazwiskami najlepszych gospodarzy na ówczesnym świecie, staje się problemem naszej dożyłkości i przetrwania. Doniosła kwestja uwłaszczenia i uzdrowienia gospodarstwa milionów naszego rolnego proletariatu może być rozwiązana pomyślnie bez niebezpiecznych zawiesz wstążnień, drogą naturalnego rozwoju stosunków, drogą tradycyjnie polską i dobrane w dziejach naszych zapisaną. Przed 128 laty szlachta polska, twórczyni starej Rzeczypospolitej, wniosła się na wysokości szczytów regulowania procesów dziejowych środkami ewolucyjnymi. Czy i zebrany dziś w sejmie warszawskim chłop polski, który ma zbudować nową Rzeczpospolitą, stanie na wysokości Trzeciego Maja? CH.

zys, przyznając Cieszyń republiki czeskiej jest nieściąsła i walka dyplomatyczna między Czechami a Polakami do dnia 18 h. m. nie była jeszcze rozegrana. Prasa paryska powtarza za berlińską „Voss. Zeitung” wiadomość, że ks. Liechnoski ma być mianowany ambasadorem niemieckim w Warszawie.

Bienaim w „Victoire” występuje przeciw pomysłowi plebiscytu na Mazurach. Admirał Degouty w „L'Ouvre” żąda, aby Polska otrzymała część floty wojennej niemieckiej, a przedewszystkiem okręty budowane w Gdańsku. Admirał Degouty kończy artykuł słowami: Wołajmy: Niech żyje marynarka polska.

Wyjazd Paderewskiego.

Wiedeń. P. A. T. „Wiener Montagspost”, donosi, że prezydent min. Paderewski prosi o pozwolenie przejazdu przez Wiedeń, ponieważ udaje się do Paryża.

Zastępca Paderewskiego.

Warszawa. (Telefonem). Premier Paderewski wyjeżdża w niedzielę do Paryża. Celem tej podróży jest zawarcie sojuszu z koalicją na podstawie uchwały sejmowej. W czasie jego nieobecności zastępować go będzie prawdopodobnie min. spraw wewn. Wojciechowski. Podłożem takiego układu stosunków jest fakt, że między socjalistami a min. Wojciechowskim nastąpiło w ostatnich czasach silne zbliżenie.

Zacięte walki pod Lwowem.

Lwów. P. A. T. Dzienniki podnoszą w komunikatach, że wczoraj po południu toczyły się silne walki artylerji. Odcinek północny ostrzeliwała gwałtownie artylerja ukraińska w całej rozciągłości. O godz. 4 po południu nastąpiły silne ataki piechoty, które o godz. 8 wieczorem ostatecznie odparto. Po naszej stronie nie było strat. Natomiast wzięliśmy jeńców.

Na odcinku południowym skierowała artylerja ukraińska o godz. 8 wieczorem silny ogień, który chwilami przechodził w ogień huraganowy. Wpadały także pociski gazowe.

Ostrzeliwanie Lwowa.

Lwów. P. A. T. W ciągu wczorajszego dnia podobnie, jak w dniu poprzednim Ukraińcy ostrzeliwali miasto. Chaotyczne ostrzeliwanie spowodowało wiele szkód w budynkach, są zabici i ranni. Cerkiw św. Jura i pałac metropolity Szeptyckiego zostały trafione pociskami ciężkiego kalibru. Metropolita Szeptycki zamieszkał w klasztorze Łaznyłanów.

Sytuacja żywnościowa wobec niespodziewanego szybkiego naprawienia uszkodzonej linii i przybycia kilku pociągów z artykułami żywności znacznie się poprawiła. Nastroj ludności w dalszym ciągu pełen otuchy. Najcięższy okres, spowodowany brakiem środków żywności przetrzymać ludność Lwowa z podziwu godnym zaparciem.

Walki na wschodzie.

Warszawa. P. A. T. Komunikat sztabu generalnego z dnia 27 marca.

Front galicyjski: Pod Lwowem wzmożona działalność artylerji nieprzyjacielskiej. Atak piechoty ukraińskiej na wzgórze na północno-zachód od Hołoska Wielkiego odparto. Na południe od linii Przemysłu—Lwów starć bojowych nie było. Na wschód od Jaworowa oddziały nasze zajęły po krwawych walkach Lelechowkę i Wereszycę, odrzuciły nieprzyjaciela na lewy brzeg Wereszycy. We wczorajszych walkach pod Janowem odznaczył się szczególnie batalion strzelców krakowskich pod wodzą kapitana Klocka. Ataki Ukraińców na Belz, Uhnów i Korczów zostały odparte z dużymi stratami dla nieprzyjaciela.

Front wołyński: Wypróbowane w zwycięskich walkach oddziały generała Rydz-Śmigłego przeprowadziły pod wodzą podpułkownika Sandeckiego atak na pozycje nieprzyjacielskie pod Berespa. Po krótkiej walce nieprzyjaciela rozbito. Śledniu oficerów i 40 żołnierzy wzięto do niewoli, zdobyto 4 dział i 7 kulomiotów, pociąg z lokomotywą oraz duży zapas amunicji. W walce tej odznaczył się pluton saperów pod wodzą podpułkownika Białego i pociąg pancerny „Hallerzyk” pod wodzą podpułkownika Lesińskiego.

Front litewsko-białoruski: Na linii rzeki Dźwiny utarczki naszej konnicy z oddziałami bolszewickimi. Nasze konne patroly wysadziły most i uszkodziły tor kolejowy pod Wielkim Siolom, na linii Lida—Wilno. W zast. szefa sztabu gen.: Haller, pułk.

Zgon red. A. Miłskiego.

Lwów. P. A. T. „Gazeta Lwowska” donosi: Prawdziwe piękno otworzyło się wczoraj nad miastem; do godziny 2 popołudniu artylerja ukraińska rozpoczęła bombardowanie miasta, które trwało 3 godziny. Wicemarszałek bombardowania rozpoczęły się na nowo i trwały całą noc. Uszkodzone zostały liczne budynki prywatne, a także 2 świątynie. Są liczne ofiary w zabitych i rannych. Między innymi zginął prezes Towarzystwa Dziennikarzy polskich, Aleksander Miłski.

S. p. Miłski zginął od granatu, który wybuchł na podwórzu domu, w którym mieszkał. Kiedy padł pierwszy granat, S. p. Miłski wyszedł, aby zobaczyć rozmiary szkód wyrządzonych wybuchem. W tej chwili padł drugi granat i odłamkiem uderzył S. p. Miłskiego w głowę, otwierając czaszkę. S. p. Miłski zmarł w półtorej godziny później, nie odzyskawszy przytomności.

Z powodu tragicznej śmierci swego prezesa, Towarzystwo Dziennikarzy polskich odbyło dzisiaj nadzwyczajne posiedzenie, na którym powzięło szereg uchwał łączących się z pogrzebem. Pogrzeb odbędzie się w sobotę o godz. 12 w południe.

S. p. Aleksander Miłski był przez długie lata współwłaścicielem i redaktorem „Dziennika Polskiego”, oraz redaktorem i wydawcą bardzo popularnego we Lwowie pisma humorystycznego „Smigus”. Jako skarbnik Towarzystwa dziennikarzy polskich wielkie położył dla tej instytucji zasługi, opiekując się nim gorąco w czasie wojny. Dla tych to zasług został wybrany w roku ubiegłym prezesem tego Towarzystwa w miejsce p. Adama Krechowickiego. S. p. Aleksander Miłski liczył około 56 lat.

Delegacja krakowska Tow. dziennikarzy polskich urzędująca w sobotę za spokój duszy tak tragicznie zmarłego członka, nabożeństwo żałobne, a nadto wysłało 200 K. na ręce wdowy, pani Bożeny Miłskiej, na dzieci i wowskie, które mi S. p. Miłski opiekował.

Walki z Niemcami.

Poznań. P. A. T. Komunikat głównego dowództwa:

Pod Grajewem i Pionymkowem ogień artylerji niemieckiej i miotaczy min. Wczoraj utarczki z silnymi patrolami niemieckimi atakującymi pod Kraszewem, Sempolnem i Zieloną. W nocy słaby ogień kulomiotów na Rudy. Pod Wolkowicami utarczki patroli.

Grupa zachodnia: Pod Kobyłką utarczki patroli. W stronę Łyszkowską wczoraj ogień kulomiotów. Pod Winnem wzięto do niewoli patrol niemiecki, posuwający się ku naszym pozycjom. Na odcinku Koniecinu strzały kulomiotów. Zresztą spokojnie.

Grupa południowa: Na odcinku rawickim i krotoszyńskim działalność patroli niemieckich. Pod Sulmierzycami strzelanina z kulomiotów na nasze pozycje. Pod Dąbrówką na odcinku Kępskim odparto dwa patroli niemieckie. Szef sztabu.

Rokowania polsko-ruskie.

Wiedeń. P. A. T. „Wiener Allgemeine Zeitung” kategorycznie przeczy, jakoby w Galicji wchodzącej proklamowana została republika bolszewicka oraz jakoby we Lwowie wybuchł strajk. Tej ostatniej pogłosce przeczy podróży generalnego delegata dla Galicji Dra Galeckiego do Lwowa. Tutejsze poselstwo republiki ukraińskiej podaje dziennikom do wiadomości, że zastępca bawiającego w Paryżu sekretarza stanu spraw zagranicznych, Panojki, Dr Łoziński telegrafował do posła Wasiłki, że zawieszenie broni między Polakami a Ukraińcami łączyła nastąpi. Ponieważ telegram ten został nadany w Stanisławowie o godzinie 11 przedpołudniem w środę, a Łoziński należał do rządu Hołubowicza, nie ulega wątpliwości, że wiadomości iszkrowe z Moskwy o rzekomem uwieszeniu Hołubowicza i przewrocie politycznym w Stanisławowie są nieprawdziwe. — „Neues Wiener Abendblatt” zamieszcza informację otrzymaną z misji włoskiej, która pozostaje w ścisłym kontakcie z przebywającymi w Stanisławowie oficerami włoskimi. Misja włoska otrzymuje regularnie depeche ze Stanisławowa i niema w nich ani jednego słowa o przewrocie politycznym.

5 miliardów pożyczki zagranicznej.

Warszawa. (Telefonem). Na jutrzejszym posiedzeniu sejmu zostanie uchwalona ustawa pozwalająca ministrowi skarbu na zaciągnięcie pożyczki zagranicznej w wysokości 5 miliardów fr. Komisja finansowa upoważnia ministerstwo do realizacji tej pożyczki. Użycie jej uchwała sejm.

Wyjazd misji koalicji z Warszawy.

Warszawa. (Telefonem). Misja ambasadora Noulensa ukończyła już swoje prace w Warszawie i w najbliższych dniach wyjeżdża do Paryża. Ojzjazd nastąpi prawdopodobnie w niedzielę razem z premierem Paderewskim, który wyjeżdża na dłuższy pobyt do stolicy Francji.

Rekonstrukcja gabinetu.

Warszawa. (Telefonem). W związku z prowadzonymi między stronnictwami rokowaniami staje się aktualna sprawa zmiany lub rekonstrukcji gabinetu. Tak, jak obecnie położenie się przedstawia, premier Paderewski pozostałby na swym stanowisku, natomiast gabinet nleżyby zupełnie przebudować. Wskazane stronnictwo oświadczają się za rekonstrukcją gabinetu. Związek Nar. zarzuca obecnemu gabinetowi brak inicjatywy, co okazuje się w tem, że Sejmowi nie przygotowali żadnych przedłożeń w najpilniejszych sprawach państwowych. Utworzenie gabinetu koalicyjnego zostało zupełnie pogrzebane wobec ostatniej opozycji socjalistów przeciw temu.

ZWIĄZEK STRONNICTW CHŁOPSKICH.

Warszawa. (Telefonem). Między stronnictwami ludowymi toczą się od kilku dni ożywione rokowania w sprawie utworzenia związku stronnictw chłopskich. Szczególnie ożywione rokowania prowadzone są między Piastowcami a grupą Wyzwolenia P. S. L. Podstawą rokowań jest program agrarny. Także P. Zjednoczenie Lud. okazuje skłonność do przystąpienia do tego związku.

Obrady Sejmu polskiego.

Warszawa. P. A. T. Na dzisiejszym posiedzeniu Sejmu marszałek zwrócił uwagę posłów, że wobec nawału interpelacji niemieckich jest stawiać je na porządku dziennym posiedzeń już nie w najbliższych dniach, ale w najbliższych miesiącach. W porozumieniu z Konwentem Seniorów postanowiono, że każdy interpellant otrzyma tylko odpowiedź na piśmie, o ile nie będzie wyraźnie żądał odpowiedzi na plenum i o ile konwent seniorów na to się zgodzi. Wśród wniesionych dzisiaj interpelacji znajduje się interpelacja posłów wschodnio-galicjskich: Godka, Serwatowskiego i Halbana do ministra spraw zagr. w sprawie mekomego przesunięcia ku zachodowi obecnej granicy Galicji wschodniej, interpelacja posłów Federowicza i tow. do prezydenta min., jako ministra spraw zagr. w sprawie węglowej, która wywołała, że zebrana w dniu 10 marca komisja węglowa z ramienia tymczasowej Rady Przemysłowej i przy udziale przemysłowców Małopolski jednomyślnie stwierdziła, że przedstawiciele państwa czesko-słowackiego w Karwinie nie dotrzymują umowy z dnia 26 lutego co do dostawy węgla do Polski. Interpellanci zapytują, czy minister zwrócił się do koalicji z zażaleniem. Analogiczna interpelacja, skierowana do ministra handlu podnosi, że dotychczasowy system rozdzielstwa węgla jest bardzo fałszywy i krzywdzący dla przemysłu małopolskiego, zdanego tylko na przydział węgla niski kalorycznego z kopalni galicyjskich i że komisja węglowa wyraziła zapatrywanie, że należałoby przeprowadzić centralizację obrotów i rozdział węgla przez utworzenie w Warszawie centralnego biura rozdzielczego.

Przystąpiono następnie do porządku dziennego t. j. do obrad dalszych nad sprawozdaniem komisji spraw zagranicznych o sejmie z ententą.

Pos. Kamiński z grupy ludowej wyzwoleńców podniósł między innymi, że obecnie Polska wobec państw Zachodu, zwłaszcza wobec Francji, powinna objąć dzieło dziełnie tę rolę, jaką dotąd spełniała Rosja, mianowicie odciążenie niebezpieczeństwa niemieckiego, jakie grozi Francji. W związku z tem mówca szeroko omawia stosunek Polski do ziem litewskiej i białoruskiej, stając na stanowisku integralności terytorjalnej dawnego Księstwa Litewskiego w ścisłym związku z Polską, oraz równoprawność wszystkich trzech narodowości. Gdyby

Sprawy polskie w traktacie pokojowym.

Warszawa. (Telefonem). Jak donosi „Przebieg Wczoraj” treść traktatu, jaki zostanie przedłożony Niemcom do podpisania, zawierać będzie postanowienia dwójakiej natury. Pierwsza grupa obejmować będzie decyzje natury terytorjalnej i ogólnopolitycznej, zaś druga postanowienia, które ostatecznie rozstrzygnie Liga narodów.

Do spraw terytorjalnych należą sprawy: Alzacji i Lotaryngii, Poznańskiego i Śląska Opolskiego. Sprawa Gdańska, Śląska Cieszyńskiego, oraz Prus zachodnich przedłożona zostanie do ostatecznego rozstrzygnięcia Lidze narodów. W traktacie pokojowym zawarte zostaną tylko tymczasowe postanowienia zabezpieczające polskie prawa do tych ziem. Liga narodów rozstrzygnie także o granicach Galicji wschodniej. To tery-

torya, które nie dojrzały jeszcze do suwerenności, a zostały wyłączone z innych państw, będą oddane w opiekę jednego z wielkich mocarstw. Jak słychać, Anglia, obejmie protektorat nad Prusami wschodnimi, krajami bałtyckimi i Litwą etnograficzną.

Nowe granice Polski.

Warszawa. P. A. T. Z Paryża donoszą, że podana przez „Echo de Paris” linia granicy polsko-niemieckiej wymaga pewnych poprawek, mianowicie zamierzone jest natychmiastowe przyłączenie do Polski południowo-zachodniej części powiatu nieborskiego, aby zapewnić Polsce linię kolejową: Gdańsk—Miawa—Warszawa. W pozostałych częściach powiatu nieborskiego oraz w rejonie olsztyńskiej i w powiecie okeckim ma się odbyć plebiscyt. Wiadomość, jakoby decy-

nia nie mogła być przeprowadzona, stronięto mowy o zastępczej sobie możności wyodrębn